

Jesień nie musi być smutna

Jesień – wcale nie musi być smutna
 łzami listopadowych siąpawic

Jest przecież także

Jesień radosna – miłosnym tańcem płomieni
 strzelających w niebo

z październikowych ognisk

Jesień delikatna i rozmarzona – niemi babiego
 lata snująca się wśród pól

Jesień piękna – sycająca oczy obfitością kolorów;
 malująca krajobraz wrzosami,
 fioletem astrów, dyskretną pomarańczą
 rudbekii i złotem nawłoci

Jesień strojna – zdobna koralem jarzębin
 i sznurami pereł rosy
 nanizanych na pajęczyny rozwieszono
 wśród suchych traw

Jesień zalotnie bezwstydna – nagimi piersiami
 jabłoni,
 które płoną rumieńcem namiętności

Jesień rozrzutna – milionami banknotów różno-
 barwnych liści,
 które figlarnym lotem spadają z nieba, by
 ubogacić ziemię

Jesień zwiewna – woalem mgieł otulających
 każdego ranka senne dna dolin

Jesień gościnna – różem zimowitów witająca
 nadchodzącą zimą

Jesień zapobiegliwa – orką odwracająca skiby,
 niczym góralski serdak, na lewą stronę,
 futerkiem traw ku dołowi, by osłonić
 ziemię od nocnych przymrozków

Jesień troskliwa i opiekuńcza – gotowa karmić
 bogactwem owoców i nasion
 braci naszych najmniejszych, stworzenia
 Boże

Jesień tajemnicza – letargiem życia schodzącego
 w podziemia na zimowy odpoczynek

Jesień wrażliwa – niczym pierwsza miłość,
 gdy urażona odchodzi na czas jakiś,
 by niespodziewanie powrócić wiosną
 i rozkwitnąć ze zdwojoną siłą

Jesień pełna nadziei – ukrytej w ostatnich ciepłych
 promieniach słońca
 obiecujących nowe życie, które wkrótce
 wybuchnie ponownie zmartwych-
 wstaniem:

białych śnieżyczek i przebiśniegów, róż-
 żowych wawrzynków,
 fioletowych krokusowych łąk; złotym
 gejzerem żonkili i barwną mozaiką
 tulipanów.

Jesień pełna nadziei wpisanej w mądrość życia –
ona wcale nie musi być smutna

Kraków, 20.10.2013

Zbigniew MIREK